

נולדתי בשנת 1936 למיטה ולמשה דואני בעיר בנגאזי שב'לוב. המשפחה היתה בעלת צביון דתי. המשפחה מנתה שמונה נפשות כולל את סבתי. למדתי בבית הספר "תלמוד תורה" כשנה לפני המלחמה ושנתיים נוספות לאחר המלחמה. בבית דיברנו עברית. בימי שישי שרנו שירי ארץ ישראל. היהודים גרו ברחובות סמוכים כשהעשירים במרכז והשאר מ'כ'ב'ב'. בשבתות נפגשנו בבתי הכנסת. הקהילה הציגה שאפה בל העת לעלות ארצה.

לוב היתה נתונה לשלטון איטלקי. ב-9 בדצמבר 1940 פתחו הבריטים במתקפה על האיטלקים וכבשו כעבור חודשיים את איזור קירנאיקה לרבות בירתה בנגאזי. הגרמנים שלחו את פילדמרשל רומל לבייע לכוחות האיטלקים ובאפריל-מאי 1941 הבריטים נסוגו למצרים והאיטלקים שבו ללוב. ב-1942 נשלחנו למחנה ג'אדו. נסענו במשך חמישה ימים במשאיות ענק, צפופים, למחנה ג'אדו. מתוך 2,600 יהודים שהובאו לשם, מתו כ-500 יהודים מתשישות, מרעב וממחלות. במחנה ספגנו השפלה גדולה, עינויים, גזלו מאתנו מזון, סבלנו חרפת רעב ומחלות, במיוחד טיפוס.

שוכנו בהאנגר גדול שבו היו עשרות משפחות ללא כל תנאים סניטרים. הדבר היחיד שהפריד בין המשפחות היה סדין בלוי או שמכיה קרועה. כל זה נמשך עד כיבוש בנגאזי על ידי האנגלים. בשנת 1942 הוצאו מן המחנה כעשרים גברים על מנת להוציאם להורג וביניהם היה גם אבי משה. אותנו הילדים אלצו הגרמנים לצפות בהוצאה להורג. באותה שניה גה הנאצים דרכו את נשקם נשמעה הפקודה "לא לירות". בדיעבד הסתבר שהאנגלים כבשו את בנגאזי והם בדרכם למחנה ג'אדו לשחרורנו. הגרמנים לא הרגו את קבוצת היהודים ונסו על נפשם. בינואר 1943, עם כיבוש בנגאזי בידי האנגלים, הרקיעה השמחה במחנה שחקים והעינויים פסקו. כולנו שבנו לבתינו הריקים. כל רכושנו נבזז בידי הגרמנים והערבים. השמחה התעצמה עם הגעתה של הבריגדה הארץ ישראלית לבנגאזי. המפגש עם חיילי הבריגדה שנקראו בפינו "פלשת'ניזים" היה מרגש מאד. החיילים שמחו והופתעו לשמוע כי רוב בני הקהילה מדברת עברית שוטפת.

בדצמבר 1949 עלינו ארצה מטריפולי לאחר הפלגה שארכה כשבעה ימים באניה "גלילה". הגענו לנמל חיפה לשער העליה ונשלחנו למעברת בית ליד שם התגוררנו באוהל. באותה העת, תחילת שנות החמישים, ירד שלג כבד והאוהל התמוטט עלינו. תנאי המחיה בארץ היו קשים מאד ואף האוכל לא ערב לחנו, למרות זאת קיבלנו הכול באהבה. עצם היותנו בארץ ישראל ולא בגלות הסב לנו הנאה רבה. עברנו לכפר סבא לשיכון קפלן של היום וכעבור מספר חודשים הגענו לגיל עמל. יסדנו את מושב אלישמע וגרנו בפחונים. מאחר ומשפחתי היתה ברוכת ילדים בנוסף לפחון צרפנו גם אוהל. התקשינו לישון בימים הגשומים מאחר וטיפות הגשם נקשו על גג הפחון ומילאו את האוהל במים. המצב השתפר לאחר קבלת החלקה, הקמת הבתים במושב. בינואר 1956 התגייסתי לצה"ל שירתתי בגבעתי, ובגולני. שירתתי 26 שנים בצופות בחיל מודיעין ובשנת 1986 פרשתי מצה"ל בדריגת סגן אלוף.

בשנת 1960 נישאתי לשושנה ונולדו לנו ארבע בנות: סופי - עובדת בבנק ובעלת תואר בכלכלה, ניצה - מורה בעלת תואר שני, ענת - עובדת סוציאלית ויפעת-תואר שני ומנהלת מוקד תקשורת. זכינו להנות משבעה נכדים: ליאור, חן, שיר, צליל, דביר, דנה ועמרי. ¹⁰א. היום אני מודה לאל על כך שיכולתי לקיים נדר שאעשה הכל למען ילדיי ושיזכו ממני למירב. כל מה שנבצר מהורי להעניק לי, ילדיי זכו בו. אני אב לארבע בנות וכולן בעלות תארים אקדמאים, סב גאה לשבעה נכדים הממשיכים את שושלתי בארץ וכל אחד מהם הוא מקור גאווה עבורי.